

Finanslove at vedtage en Konto for uforudseelige Udgifter, saaledes som Regjeringen dengang foreslog, at det maatte være Regjeringen overladt at afholde Udgifter, som ikke vare bevilgede ved Finansloven, men som i Løbet af Finansaaaret fandtes nødvendige eller dog af den mest hensigtsmæssige Natur for selve Statens Gang. Deraf er der jo gjort den rigeste Anvendelse, og der er neppe et eneste Finansaar, hvor det ikke i stort Omfang har været nødvendigt at gjøre Brug af denne Tilladelse. Det er nu vel af en Forfatter, som jeg ser, at det være Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds i dette Dieblif sidder og dyrker, blevet kaldt et formelt Grundlovsbrud; det er Noget, som jeg ikke skal sige Noget inod. Har man Lyft til at sige det, kan man gjerne gjøre det. Jeg finder nu iøvrigt, at det er et vigtigt Udtryk. Er det et formelt Grundlovsbrud, saa er det et Grundlovsbrud, og saa kan det ikke gjøres godt ved nogen Efterbevilling; men Sagen er naturligvis den, at det i Virkeligheden efter Forholdets Natur slet ikke er noget Grundlovsbrud, men at det tiltrods for den Modstrid, hvori det maasse kan staa med Ordene i Grundlovens § 49, jo er i den fuldeste Overensstemmelse med den Forstaaelse deraf, som man fra alle Sider har gennem alle de Aar, Rigsdagen har virket, anerkjendt som den rigtige. Som sagt, naar Udgiftsposten er afholdt, og naar altsaa Faktum ikke kan redresseres, uden at der gjøres Ansvar gjældende fra dette Hings Side, og der sælbes en i Overensstemmelse dermed staaende Dom, er det af saare ringe Betydning, enten det kommer frem for Folkethinget i Form af et Tillægsbevillingslovsforslag eller i Form af en Beslutning over Statsregnskabet, efterat det har været hos Statsrevisorerne. Det er klart, at begge Dele kunne have Noget for sig, og man kan maasse sige, at det maa bero paa Omstændighederne, hvilken af Delene der i det enkelte Tilfælde kan være det Hensigtsmæssigste. Det er nemlig tydeligt, at det, at Sagen gjøres til Gjenstand for Forhandling gennem et Tillægsbevillingsforslag eller rettere — for at tale korrekt — et Efterbevillingsforslag, har den Fordel, at det kommer noget hurtigere til Rigsdagens Afgjørelse, end det ellers vilde komme. Derimod har det, at det kommer frem ad den anden Vej, gjennem at være behandlet af Statsrevisionen, flere andre væsentlige Fordele, nemlig for det Første den, at det da har kunnet undergives en mere grundig Prøvelse i den Tid, Statsrevisionen har haft at anvende derpaa, en Prøvelse, som man netop ofte har med Hensyn til saadanne Poster savnet i Rigsdagen, end naar det ikke havde foreligget for Statsrevisionen, og det har yderligere en anden Fordel, nemlig at disse Poster da kunne behandles i Forbindelse med andre dermed sammenhængende Poster paa Statsregnskabet, navnlig saadanne som hører til

samme Konti (Afbrydelse af Berg). Ja, baade bevilgede og ikke bevilgede, og det har ganske vist ikke ringe Betydning. Derfor er det ogsaa, at det har stillet sig saaledes, at man undertiden har fundet det One rigtigt, undertiden det Andet; thi ligesom det vistnok var en Feiltagelse af den høitærede Conseilspræsident, som han jo idag selv har erkjendt, naar han forrige Gang betegnede det som noget Splinternyt at fremlægge en Tillægsbevillingslov med Hensyn til Udgifter, der angik et allerede til Statsrevisionen afleveret Statsregnskab, saaledes er det ikke mindre vist, at det er lige saa urigtigt, naar det være Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds idag betegnede den modsatte Opfattelse som noget Splinternyt, som Noget, der først er gjort gjældende af den høitærede Minister. (Afbrydelse af Berg). Jo, det er urigtigt. Ganske vist er jeg ikke forberedt paa at gaa dybere ind paa dette Spørgsmaal idag, thi jeg havde, oprigtig talt, ikke troet, at Nogen vilde have tillagt det en saadan Betydning, som det være Medlem idag søger at gjøre. Jeg havde virkelig ikke troet, at man heri vilde have søgt et Angrebepunkt mod Ministeren og navnlig søgt at stille det sammen med andre Anker, man har inod ham og som skulde vidne om Mangel paa Hensynstagen til den bevilgende Myndighed. Det havde jeg virkelig ikke troet. Det ligger saa overmaade fjært, navnlig efterat, som den høitærede Minister rigtig har bemærket, han jo har fremlagt det, jeg veed ikke om gjentagne Gange, men ialtsald en Gang for Folkethinget til Behandling, til Drøftelse paa et tidligt Stadium og derved altsaa givet det meget betimelig enhver som helst Udgang eller Leilighed til at udtale sig derom, og det er jo dog virkelig meget vanskeligt at forstaa, hvorledes man med en god Villie kan ville her i Thinget i dette Tilfælde fra Ministerens Side se et Forsøg paa at omgaa Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Jeg var, som sagt, ikke forberedt paa dette Spørgsmaal; men hvad jeg veed fra mit Kjenndskab til vor tidligere parlamentariske Historie, rigtignok fra en Tid, der ligger væsentlig forud for min Virksomhed her i Rigsdagen, vidner om, at man allerede meget tidlig fra flere Sider og navnlig fra Landsthingets Side har modsat sig, at disse Forhold kom frem under Form af Tillægsbevilling. Jeg hørte det være Medlem for Møen (Bojfen) sige: „Ja, Landsthinget!“ dengang jeg nævnte Landsthinget, men jeg vil bede ham erindre, at det var ikke det sæle Landsthing dengang; det var netop det gode, det brave Landsthing, som der var før 1866—67. Fra Landsthingets Side har man bestandig hævdet, at det var en mindre rigtig Vej — ja, der siger jeg igjen for Meget, Ordet „bestandig“ tager jeg tilbage; men jeg siger, at man allerede tidligere har modsat sig det fra Landsthingets Side, og jeg vil bemærke, navnlig i denne Henseende, af hvad jeg nu blot idag ved at se efter